

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY • Küçük Prens

Le Petit Prince

İletişim Yayınları 3408 • Dünya Edebiyatı 313

ISBN-13: 978-975-05-3636-5

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYAN Güneş Akkor

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Merve Öztürk

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Küçük Prens

Le Petit Prince

FRANSIZCADAN ÇEVİREN

Can Belge

YAZARIN ÇİZİMLERİ

VE BARIŞ ÖZKUL'UN ÖNSÖZÜYLE

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY Antoine de Saint-Exupéry 29 Haziran 1900'de Lyon'da soylu bir Fransız ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1904'te babasını kaybetti ve çocukluğu on yaşına kadar anneannesinin ve teyzesinin şatolarında geçti. 1912'de tatil için gittiği Ain'de uçaklar ilgisini çekmeye başladı. Birinci Dünya Savaşı sırasında annesi askerî hastaneye hemşire olarak görevlendirilince yatılı Cizvit okuluna gitti. İlk denemelerini burada yazmaya başladı. 1917'de ortaöğrenimini bitirip Deniz Kuvvetleri sınavına girdi. Bu sınavda başarısız olunca sanat ve mimarlığa yöneldi. Bu sırada şiirler yazmaya ve karikatürler çizmeye başladı. 1921'de havacılık alayında askerî hizmetini yapmaya başladı. Özel sivil uçuş dersleri aldı. Askerliğini yaptıktan sonra 1922'de pilot oldu. Bir havacı olarak dünyayı dolaşırken, edindiği deneyimlerden yararlanarak ilk romanlarını kaleme aldı. 1926'da yayımlanan ilk kitabı *L'Aviateur* üç yıl sonraki kitabı *Güney Postası*'na hazırlık oldu. 1931'de yakın arkadaşı André Gide'in önsözüyle yayımlanan *Gece Uçuşu* ile kendini edebiyat dünyasına kabul ettirdi. 1932'den itibaren gazetecilikle de ilgilendi. 1936'da *Kale*'yi yazmaya başladı ama ancak ölümünden sonra 1948'de yayımlandı. 29 Aralık 1935'te uçuş rekoru kırmak üzere yanında teknisyeniyle birlikte Paris-Saygon seferine çıktı ancak ertesi gün uçak düştü. Hayatta kalan iki kazazede, erzakları ilk gün tükenince, dört gün boyunca seraplar ve halüsinasyonlar görerek çölde kaldılar. Dördüncü gün iki Bedevi tarafından bulunup kurtarıldılar. Bu kazanın beş yıl sonra yayımlanacak olan *Küçük Prens*'e esin kaynağı olduğu düşünülür. 1939'da Fransız Hava Kuvvetleri'nde görev aldı. Aynı yıl *İnsanlığın Dünyası*, 1942'de *Savaş Pilotu* basıldı. İkinci Dünya Savaşı sırasında New York'ta yazdığı ve kendi suluboyalarıyla resimlediği *Küçük Prens* 1943'te New York'ta, ölümünden sonra da 1946'da Gallimard tarafından Fransa'da yayımlandı. 1944 baharında Sardunya ve Korsika'da Provence çıkarmasına hazırlık için keşifle görevlendirilen bir birliğe katıldı. 31 Temmuz 1944'teki görevi sırasında uçağıyla denizde kayboldu. Uçağı ancak 3 Eylül 2003'te Marsilya açıklarında bulunsa da bedenine ulaşamadı.

Léon Werth'e....

*Bu kitabı bir büyüğe ithaf ettiğim için
çocuklardan özür dilerim. Önemli bir mazeretim
var: Bu büyük, hayattaki en iyi arkadaşım.*

*Başka bir mazeretim daha var: Bu büyük,
her şeyi anlayabiliyor, çocuk kitaplarını bile.*

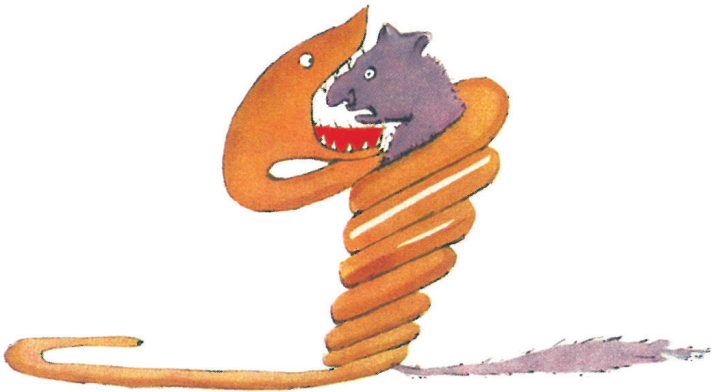
*Üçüncü bir mazeretim daha var: Fransa'da
yaşayan bu büyük, aç ve üşüyor; teselli edilmeye
çok ihtiyacı var. Eğer bu üç mazeret de yeterli
değilse, bu kitabı onun çocukluk haline ithaf
etmek isterim. Bütün büyükler bir zamanlar
çocuktı. (Ama çok azı bunu hatırlar.)*

Öyleyse, ithafımı şöyle düzelteyim:

Küçük bir oğlan çocuğuykenki Léon Werth'e....

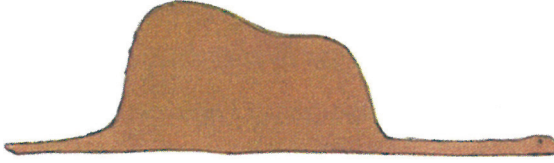
I

Altı yaşımdayken, *Yaşanmış Hikâyeler* adında, balta girmemiş ormanları anlatan bir kitapta, dehşet verici bir resim görmüştüm. Vahşi bir hayvanı yutan bir boa yılanını gösteriyordu. İşte resmin bir benzeri.

Kitapta da “Boa yılanları avlarını çiğnemedi, bütün olarak yutarlar. Sonra da kımıldayamaz hale gelirler ve sindirene kadar altı ay boyunca uyurlar,” deniyordu.

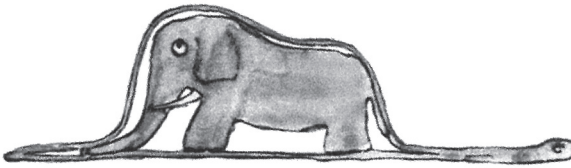
O zaman ben de vahşi ormanlarda kimbilir ne maceralar yaşıyor diye uzun uzun düşündüm ve sonunda renkli kuru boyayla ilk resmimi çizdim. 1 numaralı resmim. İşte şöyleydi:

Şaheserimi büyüklerle gösterdim ve korkup korkmadıklarını sordum.

“Şapkadan niye korkalım?” dediler bana.

Şapka resmi değildi o. Bir fili sindirmeye çalışan bir boa yılanıydı. Bunun üzerine, büyükler anlayabilsin diye yılanın içini çizdim. Onlara daima her şeyi açıklamak gerekir. İşte 2 numaralı resmim de böyleydi:

Bu sefer de büyükler, içi görünsün ya da görünmesin, boa yılanı resmi çizmeyi bırakıp coğrafyayla, tarihle, aritmetikle, dil bilgisiyle uğraşmamı öğütlediler. İşte benim muhteşem ressamlık hayatım, daha altı yaşındayken böyle sona erdi. 1 ve 2 numaralı resimlerimin başarısızlığı cesaretimi kırmıştı. Büyükler hiçbir şeyi kendi başlarına anlayamıyorlar ve

onlara devamlı her şeyi açıklamak da çocuklar için çok yorucu oluyor.

Böyle olunca ben de başka bir meslek seçmek zorunda kaldım ve uçak uçurmayı öğrendim. Dünyanın neredeyse her yerinde uçtum. Doğruya doğru, coğrafya bilgisi de çok işime yaradı. Çin’le Arizona arasındaki farkı ilk bakışta anlayabiliyorum. Gece kaybolursanız epey işe yarıyor.

Anlayacağınız hayatım boyunca bir sürü ciddi insanla bir sürü ilişkim oldu. Büyüklerle çok vakit geçirdim, onları yakından tanıma fırsatı buldum. Ama bu, onlar hakkındaki görüşümü düzeltmedi doğrusu.

Daha kıvrak zekâlı gibi görünen biriyle karşılaştığımda, derhal, hiç yanımdan ayırmadığım 1 numaralı resmimi gösteriyordum. Gerçekten anlayışlı biri mi, değil mi, görmek istiyordum. Ama devamlı “şapka” cevabını alıyordum. O zaman artık ona boa yılanından, balta girmemiş ormanlardan, yıldızlardan filan söz etmiyordum boşuna. Onun anlayacağı dilden konuşuyordum. Briçten, golften, politikadan ve kravatlardan bahsediyordum. O da aklı başında biriyle karşılaştı diye memnun oluyordu.

II

Sahra Çölü’nde uçağımın bozulduğu altı yıl öncesine kadar işte böyle, yapayalnız, gerçek meseleler hakkında konuşabileceğim kimsenin olmadığı bir hayat sürdüm. Motorumun bir parçası bozulmuştu. Yanımda tamirci ya da başka bir yolcu olmadığı için bu zorlu tamirat işinin üstesinden kendi başıma gelmeye soyundum. Benim için bir ölüm kalım meselesiydi. İçecek suyum ancak bir hafta yetecek kadardı.